The Wayback Machine - https://web.archive.org/web/20200828170410/https://www.sdu.dk/da/...

SDU

Rektors tale

Kære ministre, bestyrelse, kollegaer og studerende, mine damer og herrer

Lad mig begynde med en tilståelse.

Som ung jurastuderende kom jeg sammen med en god ven ind til en seance, som vi nok ikke burde have været til.

I lighed med flere tusinde andre var vi til en stor biludstilling i Bella Centret, da nogle vagter begyndte at lukke det lokale, som vi stod i.

Det viste sig, at en lille eksklusiv skare skulle hilse på Alain Prost, der dengang var en feteret verdensmester i sportens fornemste racerløb, nemlig Formel 1.

Gæsterne bestod tilsyneladende af udvalgte journalister og erhvervsspidser. Og mens min kammerat og jeg godt vidste, at vi ikke tilhørte første kategori, var vi mere i tvivl om den anden.

Vi havde trods alt begge et job som studentermedhjælpere i et lille advokatfirma, hvor vi blandt andet kørte rundt mellem byretterne for at aflevere processkrifter.

Vi blev enige om, at netop vores avancerede kurertjeneste måtte være af vital betydning for samfundet. Og jurastuderende var vel også en slags erhvervsspidser. Så i stedet for at forlade lokalet sammen med de mange andre besøgende, blev min kammerat og jeg stående – og kom med til det lukkede arrangement.

Vi tog høfligt imod den gratis champagne, imens vi overvejede, om det ville være bedst at fremvise medlemskabet til Christianshavns Video eller vores studiekort, hvis vi blev bedt om identifikation.

Det skete heldigvis ikke, og vores mod — eller frækhed, om man vil — blev belønnet. Vi fik mulighed for at se Alain Prost og hans racerbil.

Jeg kommer senere tilbage til denne lille historie, og når jeg overhovedet nævner den, er der to grunde:

Dels afslører den min interesse for biler. Og dels viser den, at det somme tider kan betale sig at være nysgerrig og gå mod strømmen. Begge dele er temaer i min tale i dag.

Min pointe er naturligvis ikke, at man skal forsøge at bluffe sig frem.

Nej, min pointe er, at man skal turde begive sig ud i det ukendte. Og det gælder også for os på SDU.

På SDU skal det ikke kun være i laboratorierne og forskernes kontorer, at vi afprøver nye eksperimenter og tanker. Vi skal alle sammen være nysgerrige og turde tænke i nye løsninger.

I en universitetsverden, der emmer af stolte historiske traditioner, skal vi have modet til at stille spørgsmål ved vores retning og rolle.

Vi har allerede en klar strategi om, at vi skal skabe værdi for og med samfundet, og det er grundstenen i alt, hvad vi foretager os.

Men derudover skal vi være et nyskabende universitet, og vi er heldigvis godt på vej.

Hos os er man for eksempel mere end sine karakterer, når man søger om at blive optaget på en bacheloruddannelse via kvote 2. En vej som mere end 5.000 studerende valgte sidste år.

Hos os får den studerende mulighed for at opleve sit fag i et globalt perspektiv, fordi vi har udviklet et obligatorisk internationalt semester.

Hos os får forskere muligheder for at arbejde sammen på helt nye måder. Det sker for eksempel på vores institut, D-IAS, hvor nogle af vores topforskere kan inspirere hinanden på tværs af deres kompetencer.

Og tidligere i år besluttede bestyrelsen at søsætte fire store strategiske forskningsindsatser. Ét af områderne er robotforskningen, som fik en ekstraordinær bevilling fra SDU på 140 millioner kroner. For robotområdet er Odenses, Fyns og Regions Syddanmarks svar på Formel 1.

Vi har forskning og uddannelse i verdensklasse - ja, vi har ligefrem det uofficielle verdensmesterskab i robotteknologi, som 11 af vores forskere i lørdags vandt ved World Robot Challenge i Japan.

Og vi har en erhvervsklynge, der lige nu er Danmarks største erhvervseventyr, og som tiltrækker milliarder af kroner.

Ligesom i Formel 1 kører robotbranchen på de højeste omdrejninger, og vi glæder os over de mange gæster, der dukker op fra det meste af verden. Danske politikere er også velkomne – især dem, der kontrollerer fordelingen af forsknings-reserven. Og de behøver hverken at snige sig til indgangen eller champagnen. Til gengæld har vi brug for, at de udviser større generøsitet, hvis roboteventyret skal fortsætte.

Heldigvis har vi gang i flere eventyr på SDU. Et andet af dem er et nyt projekt, som hedder 'Fremtidens uddannelser'. Det er et radikalt opgør med den undervisning, som universiteterne traditionelt står for.

Vi vil udnytte den moderne teknologi til at skabe nye læringsformer, der kan løfte de studerende og tage højde for, at de har andre behov end tidligere.

Når det øvrige samfund udvikler sig, skal vi også. Men det betyder ikke, at hver eneste af vores mange medarbejdere eller studerende skal involveres i nye initiativer.

Vi sidder ikke alle sammen i én stor tung bus, som skal presses i én ny retning. Derimod udgør vi en flåde af mindre biler, som nemmere kan skifte vejbane, når det giver mening for den enkelte.

På SDU skal vi ikke være ens. Vi skal være fælles.

Fælles om at være nysgerrige. Fælles om at acceptere, at når vi slår automatpiloten fra, risikerer vi somme tider at ende i grøften.

Fælles om at basere nye initiativer på grundige analyser. Fælles om vores tre pejlemærker: Kvalitet, relevans og differentiering.

Og det at være fælles bringer mig tilbage til Bella Centret og ungdomsårene, hvor min kammerat og jeg altid gik til biludstillinger.

Vi kunne tilbringe mange dage på udstillingen, for der var som regel flere hundrede biler at kigge på. Og vi havde en aftale om, at vi skulle ind at sidde i samtlige modeller, såvel på for- som bagsæde, uanset om det var en Lada eller en Lamborghini.

En af de biler, vi altid havde travlt med at komme ind i, var Skoda, og det var der en logisk forklaring på. Fra tidligere år vidste vi nemlig, at hvis vi ventede til sidst på ugen, var der allerede røget et håndtag eller en pynteliste af, og det tog lidt af oplevelsen.

Skoda var noget skrammel. Så var det trods alt mere os at sidde i en kongeblå Jaguar med valnøddetræ og læderindtræk — også selv om den var helt uden for vores økonomiske rækkevidde.

I øvrigt gik der en del år, før jeg fik min første bil. Jeg kendte en mekaniker, som jeg rådførte mig med, og faktisk endte min hustru og jeg med at have bilen i over ti år.

Det var en Skoda.

Fabrikken havde fået andre ejere, som formåede at forny mærket med fokus på kvalitet og værdi for kunderne. Derimod vedblev Jaguar med at være kongeblå og have valnøddetræ og kom ud i en økonomisk krise.

Ingen brancher, ingen myndigheder og intet land kan klare sig uden innovation.

Derfor glæder jeg mig til fortsat at tænke i nye løsninger sammen med vores dygtige og engagerede medarbejdere, studerende og bestyrelse på SDU.

Da jeg senere på året får lejlighed til at takke vores afgående bestyrelsesformand, vil jeg i dag nøjes med at knytte en enkelt kommentar til hans indsats. Og det vil jeg gøre med en fortælling om Alain Prost.

Mens han kørte racerløb, blev han kaldt professoren på grund af sine analytiske evner. Han mestrede at omsætte en strategi til praksis, og han forstod, at alle på holdet spillede en vigtig rolle.

Lars, du har været vores Alain Prost. Og det er med stor glæde, at jeg kan sige, at jeg ikke behøvede at snige mig ind til vores første møde – jeg blev faktisk inviteret.

Med sikker hånd har du fundet den bedste linje for SDU. Det har ikke altid været let, for som du nævnte i din tale, kan det være vanskeligt at finde vej, når det politiske landskab konstant ændrer sig. Men du har om nogen evnet at bevare overblikket og komme sikkert i mål.

Tak for det, tak for ordet og rigtig god årsfest!

Del siden på

FACEBOOK TWITTER LINKEDIN